

יש ה' בעולם

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

עם

כל הקושי והמצב הדבר שהכי מחזק אותי, שזכינו להיות יהודים. הבנים שלו. מכל העולם הזה, כמה עמים יש, אף אחד לא מעניין, רק אתה, אם גוי יצעק אליו ואתה תצעק, זו לא אותה צעקה, לך יש קול אחר, ורק בגלל שאתה יהודי.

בעל התניא כותב, שכל יהודי שנולד חרוט לו על הלב יהודי, לא משנה איפה הוא יגדל והיכן הוא יסתובב. אם אשתך ילדה בן או בת, בתוך הלב שלהם עמוק יש גן יהודי, גן שנולד אצל אברהם אבינו ועבר מאמא לבן במשך כל הדורות.

ובתקופה הזאת אני כל כך מרגיש את זה, אנשים שהיו כל כך רחוקים, ובשעות של אמת אתה רואה שהם אינם מבקשים כלום אלא רק את ה' יתברך. אתה שומע מהם כאלו משפטים שאתה אומר לעצמך הם מדברים כאילו הם ארבעים שנה מתפללים בבית כנסת.

חייל אחד שלא היה כל כך שומר אמר לי, "אני שם בעזה מוצא את עצמי הרבה פעמים מסתכל לשמיים ומדמייך "שויתי ה' לנגדי תמיד", זה רק מה שמעניין אותי שם, לדעת ולהרגיש שאני קרוב אליו". עוד חייל ריגש אותי כשאמר לי "כשאני בע"ה חוזר מהמלחמה אני לא רוצה כלום רק שמישהו ישב וילמד אותי תורה".

ואז אתה פתאום מבין, שכל הריחוק שלהם מהקב"ה במשך השנים, נובע רק מהמרוצה של החיים, מכך שאין זמן וכוח לעצור ולחשוב, אך ברגע שיש לכל אחד את הכמה דקות האלו לחשוב על החיים האמיתיים, כולם מוצאים את עצמם רצים לאותו המקום, לבורא עולם.

דעו לכם יקיריי, יש אנשים בעולם, שכל זמן שהם הבינו שאפשר להסתדר לבד, שיש משכורת טובה, שיש לך בית משלך, ילדים בריאים, וכל בעיה שיש אפשר לפתור אותה, הם מרגישים שהם לא צריכים אמונה, שהרי הם יכולים להסתדר לבד. הם יכולים לקום בבוקר להסתכל לשמים ולא להתאמץ לחשוב שיש שם מישהו מעליהם.

אך ביום או ברגע שהחיים מביאים אותם למבוי סתום, למקום שכבר אי אפשר להסתדר לבד, שהכסף והקשרים כבר לא פותרים את הבעיה, שם יורד להם האסימון שצריך עזרה מגדול. לא מישהו רגיל, מישהו שהוא לא בשר ודם.

סיפר לי יהודי, שהיה רחוק מה' יתברך, כי יחסית כל החיים הכל הלך לו חלק-עשיר, מצליח, משפחה, ילדים מוצלחים. מי צריך את ה' יתברך שהכל טוב אצלו. וגם שהוא שומע שהוא קיים, הוא לא נכנס כל כך לדון בזה. אבל יום אחד גם הוא היה צריך אותו.

הילד שלו לא הרגיש טוב, הוא לא הלך לבית הספר, וכך עוד יום, הלכו לרופא. בדיקות. הושיב הרופא את ההורים, הילד צריך

ניתוח, אך לא משהו שמעורר דאגה. הוא כמובן לוקח את הכירורג הכי טוב בארץ. ביום של הניתוח הוא נינוח ורגוע, יודע שהילד בידיים טובות. שם בחדר ההמתנה הוא מרשה לעצמו לקרוא כל מיני חוברות למיניהם ולמלאות תשחצים. יוצא הד"ר עם פנים חתומות. "מה קורה ד"ר?". "זה לא מה שחשבנו, זה כנראה יותר מסובך". "מה זה אומר?". "לא יודע. לא יכול להסביר. יש דברים שלא תלויים בנו". "אז מה עושים?". "אני לא יכול לדבר, אבל חייב להגיד לך שהילד קצת הסתבך".

הרופא חוזר לחדר הניתוח. הוא יושב שם בהמתנה, משתגע, בוכה, צועק, חסר אונים. מולו היה יהודי חרדי קורא תהילים. היהודי שראה אותו בוכה ניסה להרגיעו "מה קרה לך?" הוא שאל. "הרופא הפחיד אותי, הילד בסכנת חיים". אמר לו היהודי "דע לך, לכל אחד מגיע הרגע בחיים שזה רק אתה והוא, עכשיו זה הרגע שלך".

הוא סיפר "זרקתי את העיתון שהיה לי ביד, היה שם תהילים, פתחתי אותו, התחלתי לקרוא, אף פעם לא הרגשתי שישנם מילים שמדברות אלי כמו מה שהיה כתוב שם. אני קורא ובוכה. אבא, הילד שלי. אבא, הילד שלי. תחזיר לי אותו. סליחה סליחה על ההתנהגות שלי, סליחה על ההתעלמות שלי ממך, הבנתי את הרמוז, מתחנן תן לי עוד הזדמנות".

"שעה שלימה, כמו משוגע, שכחתי מהכל, הייתי רק אתו, רגעים שלא היו לי בחיים. לא יודע איך להסביר, אך הרגשתי שאני יודע שהכל יהיה בסדר שידעתי שהוא חוזר, מין הרגשה שאני לא יכול להסביר אותה. אשתי איבדה את ההכרה. הערתי אותה ואמרתי לה אל תפחדי אני מבטיח לך שהוא חוזר, ושהוא חוזר גם אני חוזר". אחרי שעה יוצאים שתי רופאים "הילד שלך היה במצב של כמעט מוות. לפתע המדדים עשו שינוי של 360 מעלות. קיבלת אותו בחזרה". "צעקתי שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד".

ניגשתי לחרדי כשאני אומר לו "אמרת לי שלכל אחד מגיע הרגע בחיים שזה רק אתה והוא, צדקת, זה היה הרגע שלי, מכאן לא רק הילד שלי חוזר הביתה, גם אני חוזר הביתה. הביתה לאבא".

כל יהודי יש לו את הזמן שבסוף הוא ימצא את ה' יתברך, כל יהודי במוקדם או במאוחר בסוף יסתכל לך בעיניים ויגיד לך "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד" (מלבד האנשים שמתעקשים ומקשים את ערפם עד נשימתם האחרונה מחמת שקשה להם לרדת מהעץ ומהבמה שהם בנו לעצמם).

הייתי באיזה מקום, שמעתי שניים מתווכחים באמונה. האחד שיש לו טענות על האמונה אמר לשני, כל אלו שחוזרים בתשובה זה בגלל שקרה להם משהו בחיים, איזה אירוע שהחזיר אותם. והשני השיב לו שזה לא נכון וכו'. וכך נוצר איזה ויכוח.

לאחר כמה דקות שעמדתי מן הצד, ניגשתי לאיש עם הטענות ואמרתי "סליחה שאני מתערב, אך זה נכון המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות 16:45

למהנים 40 דק' 16:25

יציאת השבת (ר"ת) 17:36

יציאת השבת (ר"ת) 18:12

פרטים
בעמ' 4

מי יזכה ב- ?

בס"ד

העלון מוקדש
לרפואת הילדה הנעימה
אוריה בת ליאל ת"ח

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

לאחר שיש בידינו את הרשימה הנ"ל ניתן לעבור לשלב הבא. בידינו יש כמה כלים למלא את החוסר של של השני. א. מחמאות – יש מחמאות על האישיות, יש מחמאות על המעשים, יש מחמאות על החכמה יש מחמאות המראה החיצוני ועוד. ב. הבעה במילים - של אהבה | הערכה | כבוד | צורך | הכרת הטוב וכו'. ג. מעשים יחס. ד. יוזמה. ה. השקעה.

ובס"ד נבארם אחד לאחד ונרחיב בו ונראה כיצד בא לידי ביטוי ב'שטח המעשה': הצורך הראשון שהזכרנו - שהצד השני ירגיש אהוב. והוא מהצרכים הגדולים של הנפש הוא להרגיש את התחושה הזאת, ובני רודפים אחר ההרגשה הזאת ללא סוף בין במועד בין שלא במועד. ואשרי מי שזכה שתחושה זו תלווה את בן ובת הזוג שלו בצורה רציפה, בין בזמנים הטובים ובין בפחות טובים, ואין שום ספק שחיי הזוגיות שלו נראים אחרת.

וכדי לדעת איך מעניקים לשני את התחושה הזאת, עלינו קודם כל לבדוק ב'אנציקלופדיה' האישית של נפשנו - כיצד אנחנו מגדירים את המילה אהבה, וכיצד היא ההגדרה האמיתית לפי דעת תורה. כי כבר התבטא רבנו ה'חזון איש' ואמר: "את מה שהעולם ברחוב מכנים "אהבה", אנו קוראים "תאוה"!"

אהבה, פירושה על פי הספרים הקדושים היא הרצון הבלתי פוסק להתחבר, להדבק ולהיות אחד (בגימטריה אהבה = 13 וגם אחד = 13) כמו שכתב למשל בספר ראשית חכמה (שער אהבת ה') לגבי אהבת ה': "אהבה פירושה, כלות הנפש ונטיה בעוצמה אל הבורא כדי שתדבק באורו העליון", וכאשר יש חיבור ונעשים לאחד, האהוב נעשה לחלק ממנו. ואז מגיע הרצון להטיב, לתת בלא גבולות בלא אינטרס, להשביע נחת, לעשות טוב, לשמח, למנוע צער, להרגיש בכאבו או בחסרונו ולשמוח בשמחתו, האכפתיות, הסבלנות, הרגישות לכבודו ולצערו בדיוק כמו שהאדם מבקש לעצמו! וככל שיותר כך גדלה האהבה!

הם קוראים לזה אהבה - אנחנו קוראים לזה 'תאוה'

וכן כמו שאדם מוותר על נוחות ונעימות ושאר הנאות כדי להביא לעצמו תועלת גדולה יותר, ומתאפק ומוותר על דברים מהבנה פשוטה שירוויח על ידי זה דבר יותר גדול, כך יבוא האדם לוותר על עצמו למען זולתו ולמען אותה תחושה מתוקה שמרגיש לאהובו. וככל שהאדם מרגיש את השני כחלק ממנו כך זכה יותר, ובפרט בקשר הנישואין, שהינם נשמה אחת חצויה לשנים כידוע מהספרים הקדושים. וסיכס זאת הגר"א דסלר (מכתב מאליהו ח"א קונטרס החסד ראה שם באריכות) במשפט אחד: "כללו של דבר, כל שיתן האדם לזולתו, לא יאבד ממנו, אלא זהו התפשטות עצמותו, כי ירגיש אשר גם חלק לו בחברו אשר נתן לו, זו היא הדבקות לזולתו אשר נקרא לה בשם 'אהבה'". כך גם אמר אדם הראשון בעת בריאת אשתו: "ויאמר ה'אדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי וכו'" (בראשית כג ב). ולהגיע לעוצמות כאלה של אהבה זו עבודה גדולה, וכל החיים צריך להשקיע בזה, אך ככל הקירוב לזה כך גודל האהבה. תם המקום ובפעם הבאה אי"ה נמשיך ונראה על פי הגדרות אלו כיצד מביעים את אותה אהבה בפועל.

לבת אלון ובלורות טובות למצון לורתי!

יש לאהוב ויש להביע רגשות!

חלק ו'

תזכורת קטנה לקוראים היקרים, שכבר תקופה ארוכה אנו מטפסים ל'פסגת הקשר', איננו עוסקים ב'האם אוהבים' או 'האם מעריכים', אלא עסקנו הוא כיצד להביע את הדברים למעשה בתוך כותלי ביתנו. ובשבועות האחרונים ראינו את החשיבות והצורך הגדול של כל אדם לקבל מילים טובות ובפרט משותפו לחיים ואני חושב שכבר הבנו והשתכנענו שתחום זה אינו עוד 'מעלה בבית' אלא זוהי חובה גמורה ואנושית, ומאבני היסוד החשובים של הבית. עוד התחלנו ללמוד בשבוע שעבר ש'מקצוע' זה של הבעת רגשותינו לבן או בת הזוג במילים, טעון לימוד, ואינו דבר של מה בכך, והיום בס"ד נמשיך...

רשימת הצרכים הנפשיים והרגשיים של בני האדם

כדי לדעת היכן להשקיע בתחום עלינו בשלב הראשון ללמוד היטב, מה הם הצרכים הנפשיים והרגשיים של בן אדם בכלל, של בן זוג – בעלואשה – בפרט, ובפרט של הפרט שותפנו לחיים עם הצרכים המיוחדים שלו. לאחר שנדע את אלה, יהיה בידינו סדר ויעד ואז נוכל לעבור לשלב המעשה ולראות אילו כלים עומדים לרשותנו כדי לבצע את הדברים בפועל.

- א. מהצרכים הגדולים של הנפש הוא להרגיש **אהוב**.
- ב. כמו כן אדם צריך להרגיש **מוערך** – הערכה על מעשיו ומעלותיו, שהוא יודע שבעיני הצד השני, הדברים שהוא עושה לא מובנים מאליהו, ולא מנסים להקטין אותם. ג. כמו כן יש צורך להרגיש **שצריכים לו** – אחד הדברים הקשים והכואבים ביותר לאדם, הוא ההרגשה שאף אחד לא צריך לו, שהוא מיותר, וגם אם יעלם לכמה חודשים אף אחד לא ירגיש בחסרונו, זו התחושה הכואבת ביותר. חפץ חשוב צריכים אותו, חפץ שאינו חשוב זרוק במחסן! וכך - להבדיל - הוא גם בבני אדם. אך בבני אדם יש הבדל גדול מחפץ, לאדם יש רגשות! ואומר הגה"צ ר' שלמה וולבה זצ"ל, שאפילו דוד המלך בשעות הקשות שלו גילה לנו מה היה הכאב הגדול ביותר שלו, יותר מכל הרדיפות והצרות שעבר "נשפחתי קמת מלבי", "הביט ימין וראה ויאין לי מפיר אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי" (תהלים לא, קמב) - הכי כואב לי שהגעתי למצב שאף אחד לא צריך אותי. וכך הוא גם בכיוון ההפוך - כמה שהאדם מרגיש יותר שזקוקים לו כך הוא מרגיש יותר מוכובד ומוערך.
- ד. שהוא טוב ה. מוכובד – חשוב, יקר, וחלילה לא מזולזל ו. שמרוצים ממנו וממעשיו ז. ששמחים בו ומכירים בטוב ובהשקעה שלו ח. שמאמינים בו ובהצלחתו במה שהוא עושה ט. שרוצים בקרבתו י. ש'מחזיקים ממנו', יא. שחושבים שהוא מיוחד. יב. שהוא כישורני יג. שכן הזוג מרוצה ממראה החיצוני יד. אצל בני זוג יש גם צורך להרגיש 'אני מקום ראשון אצלו' יו. שהצד השני מכיל אותו.

וכל אחד מהצרכים הנ"ל משתנה מאדם לאדם, לחלק יש צורך גדול בדבר מסוים כמו אוויר לנשימה ובצורך אחר פחות וכן הלאה... ואנו צריכים להיות ערים, לחפש, לבדוק ולמצוא אילו צרכים חסרים לצד השני ולהשקיע ולמלא את החוסר כמה שיותר

מופץ חינם
לזיכוי הרבים!

דיסק סידרת חינוך ילדים

של הרב אפרים שרבני שליט"א

להזמנות: 055-6777644

"איזה כיף זה
בית עם משמעת!"

לשמוע
ולהבין!

בס"ד

באר החסידות

אצרות מעול @ החסידות

פירות התורה

אצל רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב היו מסובים פעם בט"ו בשבט אורחים רבים, ועל שולחנו לא היו מספיק פירות לחלוקה לקהל הגדול שנדחק לקבל פירות. קם הרבי ואמר: יש לי עבורכם הרבה פירות, אל תדחקו, משנה מפורשת היא: "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה וגו' ותלמוד תורה כנגד כולם", צאו אפוא ועסקו בתורה ותמצאו בלא דוחק פירות לרוב, מלבד הקרן השמורה לכם לעולם שכולו טוב. (סיפורי צדיקים).

אתרוג בט"ו בשבט

"ארבעה ראשי שנים הם: באחד בניסן ראש השנה למלכים ולרגלים, באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה, באחד בתשרי ראש השנה לשנים ולשמיטין וליובלות, באחד בשבט ראש השנה לאילן כדברי בית שמאי ובית הלל אומרים בחמשה עשר בו". למה אצל כולם כתוב בלשון רבים ואצל ט"ו בשבט כתוב "אילן" ולא "אילנות"? יש בזה רמז על מה שקבלנו מרבותינו להתפלל ביום זה על אתרוג כשר יפה ומהודר שיזמין לנו השם יתברך לחג הסוכות הבעל"ט. וזה שרמזו התנא באמרו בלשון יחיד - "ראש השנה לאילן", להורות על האילן המיוחד, המבואר בתורה למצוות. לכן מנהג מקובל בביתם של אנשי מעשה, ששנים צדקניות עושות מאתרוג אחרי חג הסוכות מיני מתיקה כדי לכבד את בני הבית ביום ט"ו בשבט, ביום שמתפללים בו על האתרוג הבא. (בני יששכר).

ואל יחי דבר זה קטן בעיניך להתפלל על אתרוג, שהרי ר' חיים מצאנז היה אומר: שכל עליית והצלחת האדם בלימוד התורה ועבודת ה' במשך כל השנה, וכן מידת הצלחת האדם גם בעניני הגשמיים במשך כל השנה, כולם תלויים בכשרותו והידורו של האתרוג שלו בחג הסוכות. (אמרי נועם).

מי שאוכל אתרוג בט"ו בשבט, יזכה להשלים שנתו. (היהודי הקי מפרשישחא).

סגולה לפרנסה

מקובל מפי רבי מנחם מענדל מרימנוב, לומר פרשת המן (שמות טו, ד - לו) ביום ג' בשבוע שחל בו פרשת בשלח (יום שלישי הקרוב), והיא סגולה על הפרנסה, ויאמרנה שנים מקרא ואחד תרגום, והוא בדוק ומנוסה. (ילקוט מנחם).

ט"ו בשבט

יש דבר מעניין בשלוש מכות האחרונות לפני יציאת מצרים: מכת בכורות היתה בליל ט"ו בחודש ניסן וההפרש בין מכה למכה היה שלושים יום - כ"ד ימים היה מתרה בהם עד שלא בא המכה ושבעה ימים המכה משמשת בהם.

לפי זה מכת חושך היתה חודש אחד קודם בפורים, ומכת ארבה היתה בט"ו בשבט, נמצא שעל כל מכה שהקב"ה הביא על המצריים יש בכל שנה השפעה מיוחדת של גילוי חסד ה' לעם ישראל בדיוק באופן המקביל למכה: בט"ו בשבט באו הארבה וכלו את כל פירות השדה ובכך סילקו את גילוי חסד העליון שהפירות מגלים בעולם... במקום זה מה ה' עשה לנו? הוא נתן לנו יום מיוחד בשנה המסוגל להכיר בטובת שפע הפירות ששם בעולם, ואנו אוכלים אותם ומוזים להשי"ת על גילוי החסד המופלא שהם מגלים. (פירות היוליים).

ט"ו בשבט מסמל את גאולת ישראל

"כימי העץ ימי עמי". נמשלו ישראל לאילן זה העומד עירום וקפוא בחורף, הסופות מטלטלות אותו ומאיימות לעקרו, ולכאורה מצבו - ללא תקווה. אולם גם בשעה זו, בעצם ימי החורף, יונק האילן חיות חדשה ממעמקי האדמה. כך ישראל - דווקא במעבה האפילה נרקם אור הגאולה. למראית עין שולט האוש, אולם "השרף כבר עולה באילנות..." (ר' ישראל מצירטקוב).

פירות ארץ ישראל - סגולה ליראת שמים

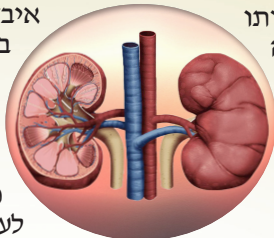
"מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לארץ וכי לאכול מפריה הוא צריך?". ויש לומר, מובא בשם האר"י הקדוש כי פירות ארץ ישראל מסוגלים ליראת שמים למי שאוכלם. אבל משה רבינו אמרו עליו הז"ל, שיראת שמים היתה אצלו מילתא זוטרתא, ולכן לא היה זקוק לסגולות פירות של ארץ ישראל, לפיכך שואלת הגמרא - וכי לאכול מפריה הוא צריך, להשיג על ידם יראת שמים? (רבי ישראל מרוזין).

המשך שיחת הרב

נפרונים, שני מליון מסננים בתוך עשרה ס"מ. כל דקה בחיים שלנו מסננים הכליות רבע כוס דם, עשרים וארבע שעות, מאה עשרים שנה.

תחשוב על מבחנת דם קטנה, אם הייתי מבקש ממך לסנן אותה מחלבונים מסידן ממלחים, מה בדיוק היית עושה? מי שחלילה איבד את הכליות צריך דיאליזה שלוש פעמים בשבוע.

במשך שלוש שעות הדם יוצא ונכנס, שלוש שעות לוקח למכונה הזו לנקות אותו (ופעמים רבות לאחר הטיפול גורמת לזיהום). מכונה מגושמת וגדולה, מי יכול לקפל הכל ב-10 ס"מ? לצערנו זה מה שבני האדם מסוגלים לעשות. אך שהקב"ה עושה, זה משהו אחר לגמרי, זה מותקן בתוך הגוף, ולא צריך ללכת לשום מקום בכדי לעבור את התהליך הזה, ובטח שלא לאבד שלוש שעות, בזמן שאתה אוכל שותה ומקפץ הוא מסנן לך את הדם ואפילו בלי שתרגיש. מכונה כל כך ישנה, אך אין בריה שיכולה להעתיק אותה או להתקרב אליה. אני מדבר על ימינו שנת 24 למנינם, בזמן שיש מכונות "טסלה" שמשוטטות בעולם, ולשתי חתיכות בשר שלו בגודל 10 ס"מ אף אחד לא הצליח אפילו להתקרב. כי היצירה הזו אינה של בשר ודם, זו יצירה של אלוקים.

זה שאתה לא רואה את ה' יתברך זה לא אומר שהוא לא כאן. גלי קרינה אתה רואה? אתה לא רואה וכולנו יודעים היום שהם קיימים. אתה צריך להכניס טוב טוב לראש שיש דברים מבהילים בעולם שהעין המצומצמת שלנו אינה מסוגלת לראות, ואין צריך כלל לומר שאין ביכולתה להביט באור האין סוף של הבורא יתברך, היוצר הבלעדי של הכל.

זה שאתה לא רואה את ה' יתברך זה לא אומר שהוא לא כאן. גלי קרינה אתה רואה? אתה לא רואה וכולנו יודעים היום שהם קיימים. אתה צריך להכניס טוב טוב לראש שיש דברים מבהילים בעולם שהעין המצומצמת שלנו אינה מסוגלת לראות, ואין צריך כלל לומר שאין ביכולתה להביט באור האין סוף של הבורא יתברך, היוצר הבלעדי של הכל.

לבת אלוהים עם ישראל! אהבים לרבני.

אך תמיד תזכור, לא צריך להיות חכם גדול בשביל לדעת שיש ה'.

אתמול בלילה ישבתי עם אשתי שתחי, דיברתי אתה על הכליות של האדם. אחרי כמה דקות היא השתוממה. שתי עגולי בשר קטנים כנגד הבטן העליונה שהתפקיד שלהם לסנן לנו את הדם. ישנם שלושה צינורות ראשיים. צינור אחד שהדם שלנו עובר דרכו בכדי לעבור סינון, הצינור השני למטה שממנו יוצא הדם המסונן, והצינור השלישי שכל הפסולת שנוצרה מסינון הדם מסתננת החוצה אל שלפוחית השתן. שלא תבינו לא נכון, זה לא סינון רגיל ופשוט, זה וויסות של כמות חלבונים או מלחים בדם, סידן אשלגן, כלור. שתי חתיכות הבשר האלו מצליחות לדעת כמה סידן יש בדם ואם יש יותר להוציא את זה ממנו ואם יש מעט אז להשאיר אותו שם, וכן מלחים וכן חלבונים. כמה מסננים הקב"ה הרכיב שם? ברפואה זה נקרא "נפרונים", שני מליון

הפעם, זה כבר

ה-ה הגענו להיכל!

◀ שרק אחד זוכה לבנות!

"באחת השיחות עם הקבלן הרב אמר לו בהתרגשות: **ההיכל הזה הוא הלב שלי...**"

חייגו אלינו יעקב בן ישי
055-6685981 | 050-4119309

הלכות אקטואליות

'נברך' לאלוקינו' חלק א

אופנים ונמנה אותם מהקל לחמור:

א. הרגשת צורך נקבים שעוברת ע"י היסח הדעת, הרי זה מוכח שאין גופו צריך לזה כלל, ואין זה בכלל "צריך לנקביו" ומותר בהכל. [כשצריך לנקביו באמת אינו יכול לישמט מלהרגיש אפילו בעת שמסוּח דעתו לדברים אחרים. אשל אברהם בוטשאטש סי' ג' סעי' ג', הו"ד להלכה ולמעשה בקריינא דאגרתא להגרי"י קניבסקי זצ"ל (שם). הו"ד בפק"ת צב אות א].

ב. שצריך לנקביו אולם יוכל להמתין עד 72 דקות - במצב זה יכול לברך וללמוד תורה אך לא להתפלל לכתחילה אולם שלא במקום צורך או ביטול תורה וכיוצא המחמיר ללכת להתפנות ולברך בגוף נקי לגמרי תבוא עליו ברכת טוב. [בשו"ע סימן צב לגבי תפילה, וברמ"א שם מבואר לגבי דברי תורה ושאר ברכות וכ"כ בכה"ח (ז) בהסבר הרמ"א ועל פי הפמ"ג (א"א ב). וכ"פ בברכת ה' (ח"א שכו). וע"ע מעין אומר ח"א פ"ב סימן ז וסימן ובמ"ב (ש ז) הביא בפשטות דברי הפמ"ג וכתב שהשערי תשובה מחמיר בזה, וקיצרנו במקורות אך מ"מ להלכה כנ"ל].

ג. שצריך לנקביו ואינו יכול להמתין 72 דקות - אינו מברך, וכל שכן שאינו מתפלל ואם התפלל תפילתו תועבה ולא יצא. ונחלקו הפוסקים במקום מצוה עוברת כגון שומע ברקים ורעמים והוא צריך לנקביו באופן זה, האם יברך ולא יפסיד הברכה, ויש אומרים שיברך וכן הוא מעיקר הדין. [עי' סימן צב ופוסקים שם ובהע' הקודמת ועי' הליכות עולם (ח"א פרשת כי תצא) ומש"כ במקום מצוה עוברת מיקלים אף שאינו יכול להחזיק כן מבואר באליה רבה (רכז ו) ובמגן גיבורים ועוד ובהלכ"ב (רכז יד)].

ד. במצב שאינו יכול להמתין כלל - בזה הוא עובר על איסור של בל תשקצו - אינו מברך ואפילו במקום מצוה עוברת. (ראה סימן ג' ובאחר' שם).

בשבועות הקרובים נרצה בע"ה להתחזק יחד בנושא הברכות, בדרך הברכה, הכוונה, ההכנה אליה ועוד. וכמה סוגי ברכות תיקנו רבותינו - ברכות הנהנין (אכילה ושתייה ושאר ברכות על הנאה), ברכות השבח, ברכות ההודאה וברכות המצוות. וכתב הגאון רבי יהודה צדקה זצוק"ל שהאדם מברך בחייו בממוצע שתי מיליון ברכות (נחשבון פשוט מאד - בכל יום חייב לברך מאה ברכות - בשנה לפחות 36,500 ברכות מכפילים בשבעים שנה), ואם לאחר 120 שנה יבוא אדם ויכניסו את הרכבת של הברכות שלו לחדר מיון, ויתחילו המלאכים למיין את ברכותיו, ומתוך כל הרכבת העמוסה יישאר בידו אולי 100 ברכות שבירך כהוגן, איזה בוושה ואיזה עגמת נפש. כל ברכה - מלאך, ישנם שיסייעו את האדם בכל דרכיו וישנם שיהיו על 'כסא גלגלים' והלוואי ולא יזיקו.

סגולת הסגולות - כמובא בזוהר הקדוש (עקב רעא). שהמברך את הקב"ה, הוא הראשון ליהנות מאותן ברכות, וכאשר הקב"ה מתברך על ידו יורד שפע לעולם והוא מקבלו לפני כולם ואז מתפשטת לכל העולם (וכן הוא בערוה"ש סימן ה א). ועוד שמובטח לאדם שאם מברך כהוגן שהמאכלים שאוכל לא יזיקו לו לבריאות גופו, ועוד שיהיו לו רפואה לכל מיחושיו.

הכנת הגוף לברכה והאם מותר לברך כאשר צריך לנקביו?

בענין הצריך לנקביו מצרכיו גדולים או קטנים, ישנם כמה

